

Dívčí válka

Na scénu vchází Bivoj a Přemysl. Oba se dusí

- Přemysl:** Teda, já ti řeknu Bivoji, tohle spalování mrtvol, to je ale blbej zlozvyk. Mám plnou hubu popela
- Bivoj:** Inu kníže, takový zvyk našich předků. A i my poslušni příkazů bohyně Morény tak činíme a dík a chválu vzdáváme. I když abych pravdu řek, i mě to trošku štve.
- Přemysl:** A když se to vezme kolem a kolem, tak to není ani moc důstojné. Pro samé kašláni a hekání není slyšet ani nářek pozůstalých. Jo a podle toho, jak se točí vítr, přebíhají plačící z jedné strany hranice na druhou. Jak to vypadá, člověče? A toho dřeva, co se při tom spálí. To by bylo palisád. Na tři Vyšehrady. To u nás ve vesnici, když pálíme mrtvolky ...

*Opět kašle, Bivoj ho mlátí palicí do zad.
Vchází Okov Rakev.*

- Přemysl:** Okov Rakev nás přišel navštívit. Vítám tě chlapče mezi námi. No, no tak! Nestyd' se před svým knížetem. Řekni, co máš na jazyku.
- Bivoj:** Nic kníže! Nemá jazyk.
- Přemysl:** Jak to?
- Bivoj:** Cožpak jsi zapoměl, že náš Okov je němý?
- Přemysl:** Já myslel, že jsi hluchý. Proč jsi nic neřek, chlapče?
- Bivoj:** Ale kníže.
- Přemysl:** Prosím tě, neříkej mi pořád kníže. Kolikrát jsem ti říkala, že pro tebe jsem Přemek. Copak jsi zapoměl, že jsem byl taky oráč?
- Bivoj:** No dobrá, dobrá. Ale komu čest, tomu čest. Kdybys nebyl z nás ze všech nejlepší a nejskvělejší, těžko by si tě vybrala moudrá kněžna Libuše za svého manžela, a nám za přemoudrého vládce. Apropó, no Přemo, upřímnou soustrast.
- Přemysl:** Díky, byla to skvělá žena, Bivoji, skvělá. Ale já pro ni nepláču, protože dožít se tak požehnaného věku, jaký naše Moréna dopřála kněžně Libuši, to už je smrt vykoupením, chlapče.
- Bivoj:** Ba, ba, pravdu díš. Málo kterému smrtelníkovi se podařilo chodit po této zemi tak dlouho jako kněžně Libuši. Celých 31 let.
- Přemysl:** Copak Okove, co je, co chceš?
- Bivoj:** Už to mám kníže, chce ti popřát upřímnou soustrast.
- Přemysl:** Oh díky chlapče, díky. S vámi se dnes roztrh pytel, chlapci. Jak říkám Okove, byla to skvělá žena. Takovou nenajdu, kdybych kraj světa šel. Tak Perun s tebou, chlapče. To je takový náš pozdrav na rozloučenou, Perun, to neznáš? No, Perun.
- Bivoj:** Perun Okove.

Okov odchází.

- Přemysl:** I když, abych pravdu řek, taky mi lezla pořádně na nervy. A to její věčné věštění, víš. Kdyby aspoň vyvěštila něco pořádného, ale to pořád: viděla město veliké, jehož sláva hvězd se dotýká, ale

jaké bude zítra počasí, to si z ní nedostal. No už dověštila Líba moje milovaná. Někdy mi bude chybět. Ale jenom někdy.

Vchází Lumír – se zpěvem.

Lumír: Milí kníže. Rozhlásil jsem to do širokého a dalekého okolí. Vědí to všichni. Je mi to moc líto.

Přemysl: Teď, teď je ti to líto, ale před chvílí jsi mě nelitoval. Lumíre, slovanský pěvče, proč jsi mluvil tak dlouho a ve verších? Byla to trochu nuda, víš? My si tě všichni nesmírně vážíme, ale těch přísloví dnes bylo trochu moc.

Lumír: Ale kníže. Kdo hlučný – s vlky druží. Vždyť někteří hosté se při mé řeči chtěli žalem do ohně vrhnout.

Přemysl: A ty se jim divíš? Já ne. A ten závěrečný verš. Libuše – mrtvice. to jsi trochu přehnal

Ze zákulisí: Kníže Přemysle!!

Přemysl: Kdo to volá v dále?

Vbíhá plačící Ctírad.

Ctírad: Kníže Přemysle. Ztráta milované ženy /pláče/

Přemysl: Panici Ctírade, přestaň lkát chlapče a povstaň. Co ty, panic a mladík, můžeš vědět o tom, co to pro muže znamená – ztráta milované ženy. Vid' Bivoji?

Ctírad: Ale jo. Něco vo tom vím. Nedávno jsme vás s kněžnou pozorovali.

Bivoj: To se dělá? Špehovat knížete?

Ctírad: Nebij mě Bivoji, Šárka je můj svědek. Šel jsem náhodou vokolo. A jí se to líbilo mnohem víc než mně, abyste věděli.

Ctírad odchází.

Lumír: Nech toho Bivoji, ředkev všechno stráví a sama potom žaludek zalehne. Inu mládí. Upřímnou soustrast kníže. Není třeba slov.

Přemysl: No to není!

Lumír: Bez obydušku mluvit – to je jak v křivolaké lučistiště se obrátit. Čím více se včel člověk choulí, tím více se za ním sypou. V životě víc druhův nežli klobás. Dokud výská, víc nalíská. Na Štěpána není pána. Jeden za 18 – druhý bez 2 za 20. Malé ryby – taky ryby.

Přemysl: Zadrž Lumíre. A zapěj radši píseň o Libuši. Potěš naše srdce svým nektarovým hlasem a staroslovanskou popmusicou.

Lumír: Ale kdepak. Nemůžu prostě. No jednak nemám naladino a potom, víš dobře – nebere se z jednoho vola dvou koží.

Přemysl: Co tím chceš říci?

Lumír: Nic víc, že dobře tomu, že svině rohů nemá.

Přibíhá koktající Vojen.

Vojen: Uu ... Uu ... Upřímnou soustrast, kníže.

Přemysl: No, díky.

Bivoj: Přátelé, dosti smutku. Pojd' me na kance!

všichni: Pojd' me na kance!!!

Vojen: */Vojen koktá/* Zase na kance? To tě nemůže napadnout něco jinýho? My ti ho honíme a ty si ho pak hodíš na záda. To známe. Já jdu radši za děvčaty. Ty se honěj daleko líp a nedělej u toho takovej povyk. Deš se mnou Lumčo?

Lumír: Slyšel jsem dobře?? Lumčo???

Přemysl: To musíš říct božský, moudrý Lumíre – von si na to potrpí.

Vojen: De .. De .. De ..

Začne tančit s Lumírem

Vojen: Deš se mnou božský, moudrý Lumíre?

Lumír: No, to už zní líp. NEJDU! Sex, mládenci, není pro mne. Rozptyluje to mysl a taky už mi delší dobu trvá než mi začne prýštit ..... inspirace. Boje se chřestu – nechod' v les. A kámen se na jednom místě neobalí. Nehledě k tomu, že mám rozdělanou takovou pěknou hitovku. Že bych vám ji brouknul?

Vojen: Broukni.

Lumír: Dobrá, já vám ji teda brouknu: Čížku, ptáčku zeleného peří... Já to sice ještě nemám, ale až to dodělám, to bude prda. Jakmile se zhyzdíš ňákou vadou, nesmyješ se žádnou vodou. Závěrečný verš bych měl dodělat. Čížku, ptáčku zeleného peří... Kteří měří ... ne. Kteří věří, měří peří. Že už bych to měl? Kteří věří, měří peří. To je ale blbost. No nic, já zavolám do OPUSu a půjdu na to s elánem. Perun.

Lumír odchází

Vojen: Teda, von ale je stejně chytřej.

Přemysl: Prosím tě.

Vojen: Čau kníže. Já jdu za holkama. Pojd'!

Přemysl: Prosím tě, teď nemůžu. Zemřela mi žena, támhle ještě čoudí. Podívej. A já půjdu za holkama. To se nehodí. Zítří se domluvíme.

Vojen: Perun.

Bivoj: Mladík jeden nezkušený.

Přemysl: Nebyli jsme lepší Bivoji. Jen si vzpomeň, ty starý kanče.

Přichází Okov s nákresem.

Bivoj: Co to je Okove? Aha, Okov vymyslel lepší pohřby, aby to tolik nečoudilo do očí, vid' Okove?

Přemysl: Mě napadla jiná věc chlapci. Co kdybychom ty naše nebožtíky zakopali do nějaké jámy?

Bivoj: Do země? Jako nějakou mršinu? Brr.

Přemysl: No, tak né. Zabalené v ňákém hadru nebo krabici. Co já vím co? Okove, ty přece pocházíš z vynálezecké rodiny. Tvoje matka Štoudev, otec Dratev se do naší slovanské historie zapsali skvělými vynálezy. Tak běž, a vymysli něco také. Pokračuj v rodinné tradici chlapče. A když tu

bednu vymyslíš, můžeme ji nazvat po tobě. Okov ... Rakev – no není to špatnej název. Tak běž vymejšlet.

Okov odchází.

Bivoj: No, já už také půjdu, kníže. Kazi na mě čeká.

Přemysl: Takže ne na kance, ale za kance, co Bivoji? Přiznej se!

Bivoj: Ale ne. Kdybych přišel pozdě, to by byla doma mela. No, zanechám tě o samotě se tvým smutkem. Perun.

Bivoj odchází.

Přemysl: Slovanští bohové, stůjte při mně. To je Vlasta. To se zase nedostanu ke slovu až do oběda.

Vlasta: Ty můj malý osiřelý Přemyslovečku. Ty můj nešťastný v domečku, tak opuštěný na tom pohanském světě. Co s tebou bude? Kdo se tě zastane? Kdo tobě chutnou krmí připraví? Kdo ... */Všimá si Přemysla/* ... Všechno už jsem promyslela. Však mi nadarmo neříkala tvoje žena, a má nejlepší kamarádka ... Mimochoodem, upřímnou soustrast.

Přemysl: Děkuji Vlasto, jsi hodná.

Vlasta: Kdopak se mi jednou postará o mého holoubka oráče? Až tu jednou nebudu, Vlasto? Spoléhám na tebe.

Přemysl: Co?

Vlasta: Ty jediná to dokážeš. Ty jediná vynahradíš mému holoubkovi ...

Přemysl utíká pryč.

Vlasta: Kdo se tě zastane? Kdo tobě chutnou krmí připraví? Kdo tě nyní večer potěší, až znaven klesneš na své vladařské lože? Kdo jen, kdo?

Ťuká Přemyslovi na štít

Přemysl: Dále!

Podívá se, kdo je to a vidí Vlastu, která si k němu kleká.

Vlasta: No přeci já!!! Tak pojd' jen můj holoubku, já tě budu těšit.

Vrhá se naň.

Přemysl: Pomoc! Pomoc! Hilfe!

Vlasta: Prosím tě, co blbneš?

Přemysl: Co, co blbneš? Co blbneš ty? Zbláznila si se nebo co?

Vlasta: Jakýpak zbláznila? Kdo se tě zastane, tak bezbranného na tom pohanském světě, kdo ti zahřeje kože?

Přemysl: Víš, jaký je venku vedro? Kdo by mě zahříval kože? Ty, poslouchej, já ti něco řeknu. Ted' mi umřela žena, támhle ještě čmoudí, podívej, já jsem si ani trošku neposmutnil, a ty na mě takhle zhurta!

Vlasta: Co já? Já – Libuše to chtěla.

- Přemysl:** No Líbo?!!
- Vlasta:** Pojď Přemysle, budeme spolu vládnout. Zvoráme si to tady pěkně, jo?
- Přemysl:** Já si to tady zvorám sám.
- Vlasta:** Zvoráš, ale kdo chutnou krmi tobě připraví ...
- Přemysl:** Nemám vůbec hlad. A mlč už. Poslouchej, něco ti povím Vlasto. Já tě mám rád, to ano, ale u tebe je to něco jiného. Tebe já mám rád jako kamarádka. Jako dobrou přítelkyni, na kterou se mohu spolehnout.
- Vlasta:** Jo tak jako kamarádka, no to je teda dobrý. Tak to si Přemysle trhni nohou. Vlasta jako kamarádka, jako přítelkyně
- Přemysl:** No, já jsem si to tak myslel.
- Vlasta:** Ale jiná zahřát kože, co? Jiná v lože, co?
- Přemysl:** Já se prostě nechci znovu ženit, pochop to.
- Vlasta:** Já tě chápu dobře. Odkop jsi mě jako starý křáp.
- Přemysl:** No tak Vlasto, nepřeháněj.
- Vlasta:** Mladé křehuličky se zachtělo stárnoucímu kocourkovi, co?
- Přemysl:** Ale ne. (labužnický)
- Vlasta:** A starej dobrej kombajn Vlasta ti už není dost dobrej, co, Přemysle?
- Přemysl:** Já od tebe čekám porozumění a ne výčitky.
- Vlasta:** Já ti kašlu na porozumění. Já chci chlapa.
- Přemysl:** Ale Vlasto, to se dá zařídit. To nemusí být tak zle, kvůli tomu. Kluci, chlapi, pojdte, Vlasta potřebuje ...
- Vlasta:** Nemusí, ale bude!!

*Dupne mu na nohu a uraženě odchází.
Ze záchodu přichází Ctírad.*

- Ctírad:** Měl jsem pocit, že tu někdo volal o pomoc. Myslel jsem, že se tady ubližuje ženě.
- Přemysl:** Cha. (smích) Panici Ctírade, ty máš ale představy o ženách. Poslouchej. Prozrad', kolik máš vlastně otrokyň?
- Ctírad:** Já? Kiki, Lulu, Gloglo, Frufu ... Mařena – 16.
- Přemysl:** 16?
- Ctírad:** A všechny jsou velice sečtělé.
- Přemysl:** Tak sečtělé, říkáš? No, to ti chválím, chlapče. Poslyš? Pošli mi někdy na večer pár svých otrokyň. Víš, literatura před spaním, to bylo vždycky moje. Člověk se rozptýlí, přijde na jiné myšlenky ... (představuje si) Ale neposílej mi žádné škaredy. Tak Perun s tebou.

Přemysl odchází

Ctírad: Perun můj dobrý kníže. Já vím dobře, jak mu je. Jak musí šílet muž po ženě, když s ní žije 31 let. To já mám svoji Šárku teprv 6 dní, a už to bez ní nemůžu vydržet.

Přichází Šárka – přítančí s květinou v ruce. Ctírad rozevře náruč.

Ctírad: Šárko, kvítečku, láska moje milovaná.

Šárka: Ach, Ctírade, ani nevíš, jak se mi po tobě stýskalo.

Ctírad: Mně taky Šárko, mě taky. Pojd' půjdem spolu běhat do březového háje.

Šárka: Co? Zase běhat do háje? Vždyť jsme tam byli včera. Já mám lepší nápad. Ctírade, dej mi hubičku.

Ctírad: Fuj! Hubičku, vždyť ještě nejsme svoji. A potom, mohla bys mít miminko.

Šárka: Cože??? Po hubičce, jo? Ty blbečku.

Ctírad: Jen nech bejt. Víš, co říká moudrý Lumír. Když Perun dopustí i sukovice spustí. Pojd'. Půjdeme běhat do březového háje. A když tě chytím ...

Šárka: A když mě chytíš, tak co?

Ctírad: Ale já tě nechytím.

Šárka: No tak, Ctírade, co když náhodou upadnu, co když třeba zakopnu a upadnu, co potom?

Ctírad: Když tě chytím ... To nemůžu říct, to je hrozně sprostý.

Šárka: Tak já se teda otočím, jo? */Otočí se a zakryje si rukama obličej./* Tak.

Ctírad: Ale je to teda síla, Šárko.

Šárka: Jen do toho miláčku, jen do toho.

Ctírad: Když tě chytím ... Taková čuňárna ... musíš mi dát květinu.

Šárka: Víš co? Do toho háje si jdi sám.

Ctírad: Kam půjdeš ty? Kam půjdeš?

Šárka: Nikam, jsem sama doma. Naši jeli na Říp. Jestli chceš, můžeš přijít k nám.

Ctírad: Zbláznila si se? Když vaši nejsou doma? Když jsou na Řípě?

Šárka: Na Řípu, jako na hradu.

Ctírad: Dyť říkám, když jsou na Řípě, jako na hradě. Šárko? Co by tomu řekli sousedi?

Šárka: Myslíš Germány?

Ctírad: Ne. Sousedy na vedlejší větvi. Už to mám Šárko. Půjdem k vám do srubu a vezeme s sebou Lumíra. Je takový moudrý. Budeme se od něho učit jeho slovanské moudrosti.

Šárka: Ale ne, moudrosti toho domýšlivého starého papriky. Nerozumím mu ani slovo. Říká samý blbosti.

Ctírad: Lumír je boží pěvec. Jeho ústy k nám hovoří Perun a jiní slovanští bohové.

Šárka: Medovina z něho mluví a ne slovanští bohové, z ochlasty jednoho. A pěvec, jo? Jednou nemá naladino, podruhá je pošmourno, potřetí ... Pěvec říkáš? Slyšel jsi ho už vůbec někdy zpívat?

Ctírad: Ne. Ne ne Šárko! Žádná generálka u vás ve srubu nebude.

Šárka na kolenou prosí:

Šárka: No tak, Ctírádku.

Ctírad: Já si počkám na premiéru. Radši půjdu s Bivojem na kance. Je to mnohem méně nebezpečné

Ctírad odchází a přichází Kazi.

Kazi: Bivoji!! Sakra, kde je zas ten pitomec? Bivoji oběd!! Máme kančí na borůvkách.

Šárka: Kazi, já ti tak závidím. Ten tvůj Bivoj je takový mužný! Vyprávěj mě o plnění manželských povinností.

Přichází Častava.

Častava: Čau holky.

Šárka: Nazdar Častavo.

Častava: Neviděly jste tady toho šíleně krásnýho kluka z Přémovy družiny?

Šárka: Co to meleš? V Přémově družině je jeden šerednější než druhej.

Přichází Vlasta.

Vlasta: Holky (práskne bičem o zem) nikdo ani hnout. Musíme projednat velmi důležitou věc. Jde o muže. Něco se chystá, cítím to v kříži. Mám z toho strach.

Kazi: Strach, prosím tě. Vždyť je to docela prima. Už aby tady byli. Je to přece úděl všech žen. A myslím, že ze všech údělů ten nejlepší, co holky?

Šárka: No, když ten můj panic Ctírad je takový nesmělý. Kazi, řekni Bivojovi, ať ho poučí o intimních záležitostech.

Vlasta: Nechte těch hloupých keců, vy kozy!

Kazi: Kolikrát ti mám říkat, že se jmenuju Kazi a ne Kozi!!!

Vlasta: (práskne bičem) Nejen, že nejsme vážený, jako jsme bývaly, ale stále potupnější práce nám jsou přidělovány. Domácí kuchty a puťky by z nás chtěli udělat.

Častava: Pravdu díš. Víš, co mi řek jeden holobrádek na pohřbu kněžny Libuše? Schválně jsem si to napsala. Škoda, neumím číst. Já si to ale pamatuju. Řekl: Vládli jste nám, klaněli jsme se vám a hle, teď jste jako bludné ovce.

Kazi: To je pravda. Chtějí z nám mít služky, bídné otrokyně a nástroje chlípné (rozkošnický) rozkoše.

Šárka: Ano, budeme nástroje chlípné rozkoše.

Vlasta: Buďte ticho a nechte si ty prasečinky.

Kazi: Máš pravdu Vlasto! Je to přesně, jak říkáš. Copak muž je pánem? Žena musí vládnout a muž být vždy pod ní.

Častava: No jak kdy, Já tuhle viděla ...

Vlasta: Ty čuně! Jistě víte, že s kněžnou Libuší jsme byly jako rodné sestry, ba co víc, jako ...

- Častava:** Jako bratři.
- Vlasta:** Jistě víte, že i já mám věštecké nadání.
- Častava:** Jé, Vlasto, věšti.
- Vlasta:** Ne, dnes ne.
- holky:** Věšti Vlasto.
- Vlasta:** Tak dobře, přemluvily jste mě. Vidím město veliké. Jděte do hlubokých moravských hvozdu a najdete tam člověka, anžho brní nohy. Postavte tam město a nazvěte ho Brno. Tak co tomu říkáte, holky?
- holky:** Dobrý.
- Častava:** No, Praha to sice není, ale jde to.
- Vlasta:** Počkej, vidím ještě dál. Ženy obtěžkané nákupem, taškami a dětmi, myjící okna a drátkující parkety. Vidím ženy stojící v kuchyni u sporáku..
- Šárka:** No to je hrůza. Vlasto, co vidíš ještě?
- Vlasta:** Počkej ... Muži čuměj do takový bedny a pijí PIVO.
- holky:** Fuj!!! (bouří se)
- Vlasta:** Klid děvčata, klid, klid. Radši s mečem povstaneme, (povstanou) sednout! Pokoříme to drzé mužské plémě. Než abychom takhle skončily. Holky, nechci pomlouvat, ale víte, jak nám budou říkat?
- holky:** Jak?
- Vlasta:** Slepice! (bouří se)
- Častava:** Ale proč? Vždyť jim nejsme vůbec podobné. Do zbraně slepice ... Děvčata jsem chtěla říct.
- Vlasta:** Klid, klid. My jsme to nechtěly. Perun je nám svědkem.
- holky:** Perun.
- Vlasta:** Ale musíme dát ještě mužům šanci, my nejsme tak podlé jako oni. Půjdu za Přemyslem, naším jménem, ať si mezi námi vybere družku, samozřejmě krásné postavy (holky se ukazují) a pokud možno s věšteckým nadáním, jako svoji řádnou ženu a spoluvládkyni, která zaručí naše práva.
- holky:** Sláva!!!
- Častava:** A založíme si časopis Vlasta.
- Vlasta:** No to určitě. A nebo jako že se Vlasta jmenuji, ve vítěznou válku vás povedu.

Všechny odcházejí.

Přemysl trénuje střelbu. Ze zákulisí Vojen: Zásah kníže ... další šíp Trefa.

Přichází Vlasta.

Vlasta: Kníže, promiň, že tě vyrušuji v tréninku, ale musím s tebou projednat závažnou věc.

Přemysl: No když to musí bejt. Pro dnešek končíme.

Vchází Vojen prošpikován šíp.

- Vojen:** Dneska ti to šlo. Jeden zásah lepší než druhý.
- Přemysl:** Pro dnešek končíme, budeme pokračovat zítra. Tohle odnes. Tohle si tady pro jistotu nechám a můžeš odejít, ale zůstaň poblíž. Perun. Tedy Vlasto, */otočí se a vidí stát Vojena těsně za sebou/* Tedy o něco dál jít můžeš. */Vojen odejde/*, že věc, o které chceš se mnou mluvit, má význam. Že se mnou nebudeš mluvit o svatbě jako minulý týden.
- Vlasta:** Samozřejmě, že to má význam. Není to, pravda, úplně o něčem jiném, ale považuji za svou povinnost, prohovorit s tebou tuto záležitost v jiném světle, z jiného úhlu a v úplně nových souvislostech.
- Přemysl:** No to doufám. Tamto už považuji za vyřízenou věc. No tak prosím.
- Vlasta:** Ty můj malý osiřelý Přemyslovečku, ty můj nešťastný vdovečku, tak opuštěný na tom pohanském světě, co s tebou bude? Kdo se tě zastane? Kdo chutnou krmi tobě přihotoví ...
- Přemysl:** Tak dost! Tak tohle je ten nový úhel? Tak to je to nové světlo, to je to nové myšlení? FUJ! To jsou ty nové souvislosti? Meleš to samé co minulý týden, a abys věděla, od této chvíle začínám lovit bobříka mlčení.
- Vlasta:** To je teda dobrý. Tak ty budeš lovit bobříka, když já chci s tebou mluvit. Tak to mě Přemysle poslouvej. Já si tady jenom tak zavěštím a pak už mě nevidíš. Leda z klece. A budeš se plazit a budeš se chrčít jako choroš.
- Přemysl:** Cha! To sis popletla. Choroš je hloupá, teda houba ty hloupá.
- Vlasta:** A máš po bobříkovi, víš? Vidím kouř a vidím čmoud, slyším nářek a skřípění zubů, vidím stovky mrtvých a jsou to samí muži, a nad nimi vítězná dívka na bílém oři. Konečně pořádek – nastává vláda žen. Hanba ženám, kterým muži vládnou, zapamatuj si to.

Vlasta dupne Přemyslovi na nohu.

- Přemysl:** Nedupej mi na nohu. */dělá na ni slepici/*

Vlasta odchází, objevuje se Bivoj s Lumírem

- Přemysl:** Tak co kanci?
- Lumír:** Ale kníže. Nač ta hanbatá slova?
- Bivoj:** Ale kníže myslí zvířata, ty vole, a ne nás dva. Vid' Přemo?
- Přemysl:** No jasně chlapi, jasně. Tak jak je?
- Lumír:** Dobře. Plníme a ještě překročíme. Už jsem to skoro měl – ten závěrečný verš – ale v tom se na mě z houští vyřítíl zubr, já musel na strom a verš byl v prdeli. – No zkrátka tam, kde některé verše končí, no. Taky už jsem jich tam pár měl. Hledáš-li troud, nenajdeš proud. A vedle mě na té větvi seděl vepř.
- Přemysl:** Kde se tam vzal?
- Lumír:** Inu, leháš-li mezi votrubu, přicházíš svini pod zuby.

Přichází Ctírad – Kníže i ostatní se dusí.

- Ctírad:** Prosím tě, kníže. To si nikdy necítil CoCo Chanel?
- Přemysl:** Já sice nevím, co to je, ale musí to být něco hrozného.

- Ctírad:** Tys nějak ve špatné míře, kníže? Co mysl tvoji rozjitřilo? Měl's jít s námi na kance, to byla legrace. Představ si, z houští se proti nám vyřítíl kňour, jako stodola. Tesáky dobrej metr, smrtelný chropot dral se mu z hrdla a rovnou na nás. V tom zahlíd Bivoje, začal poděšeně kvičet, brzdil. Ale nedobrzdil! Měl's vidět, jak se blbě tvářil, když jsme ho vysadili na větev a odešli. Jo a vedle něj na tý větvi seděl vůl.
- Přemysl:** Tak vy jste tam Lumíre byli tři?
- Lumír:** Jakto tři? Vepř a já.
- Ctírad:** Promiň, Lumíre.
- Lumír:** Těžko berana s vlkem smířit.
- Přemysl:** Vlasta tady byla, podivnou řeč vedla. Já nevím, co si to vzala do hlavy, ta je tvrdohlavá jak mezek.
- Lumír:** Někde tlustý, v lebě pustý.
- Bivoj:** Ba ne chlapi. Něco se chystá. Žena na mě byla hodná a milá. Nevím, jak si to vysvětlit.
- Přemysl:** Lumíre, přestaň vyřezávat a řekni nám, co si o tom myslíš ty?
- Lumír:** Koně chval teprve po měsíci, ženu po roce. Kdo nemáš s kým se vadit, pojmi sobě ženu. Zrno tone, pleva pluje, proto přeci plevou sluje.
- Ctírad:** Tý vado, ten je chytřej.
- Přemysl:** Hned mě napadlo, že Lumír bude vědět, jak na to. Chlapi, nechme chmurných myšlenek a rozveselme se. Zapěj Lumíre, zazpívej.
- Ctírad:** Zazpívej Lumčo božský něco vod Naggy.
- Lumír:** Nie, nie, nie, nie. Těraz nemôžem, vonku je hmlisto, já som smädný, ani ťava.
- Přemysl:** Co budeme dělat?
- Bivoj:** Přátelé, možná, že vás to ode mne překvapí, ale pojďme na kance.

Všichni odcházejí. Kazi a Šárka kecají o sexu, vchází Vlasta.

- dívky:** Každý večer, sotva zajde večernice, mrští se mnou na lože, a jako tur lítě se na mě vrhá a já ...
- Vlasta:** Perun s vámi, (*pro sebe*) já mu dám kamarádku, to budou čumět, protože uvidí, co ještě neviděli.
- Častava:** Paní, nesu vám dopis; to je blbě, paní, nesu vám psaní.
- Vlasta:** Kdopak nám píše? Pítie Dalfí, Řecko. Copak nám píše, holka jedna zlatá?

Text dopisu:

Milovaná Vlasto,

Předem mého dopisu přijmi srdečný pozdrav. Tento dopis ti přinese štěstí. Devětkrát oběhl kolem světa, devět dní po obdržení dopisu budete mít štěstí, tento dopis pochází z Nizozemí. To není žert. Štěstí vám přijde poštou. Musíte dvacet kopií poslat svým známým a počkejte, co se stane potom.

Důstojník Bott dostal 2000 \$, ale ztratil je, protože zmeškal odeslání dopisu. Usta Neseda obdržela tento dopis a vyhotovila kopie, které zaslala svým přátelům, několik dní na to, vyhrála v loterii 3 miliony rupií. Karl Gabitt hodil dopis do koše. Ihned mu zemřela žena a syn spadl ze skály. Gabitt dopis z koše vyndal a udělal dvacet kopií. Žena se mu uzdravila a syn se zachytil v pádu o výčnělek stromu.

Za žádnou cenu nesmíte řetěz přerušit.

Libá tě Pitia

P.S. Sibyle vyříd', že jí brzo napíšu.

- Vlasta:** */čte text dopisu až dočte k:/* ... zameškal odeslání dopisu.
- Častava:** Kretén, tedy Krét'an sem chtěla říct.
- Vlasta:** */čte dál, dočte k:/* Tři miliony rupií.
- holky:** *(údiv)*
- Kazi:** To by bylo chlapů.
- Vlasta:** Na co ty pořád nemyslíš? */dočítá dopis/* Děvčata, hrozí nám velké nebezpečí. Přemysli mě odkopl. Chystá se mela, ale my zvítězíme. Holky, jdete se mnou?
- holky:** Jdeme!
- Vlasta:** Nejdřív ale dáme mužům ještě jednu šanci.
- Kazi:** Vlasto, neměla bych ještě zajít za Přemyslem, už dlouho mě zve na sbírku motýlů. Že bych k němu zašla a ...
- Šárka:** Mě taky zval. A několikrát. Řekla jsem to Ctíradovi, ten se tam šel podívat a tvrdí, že kníže žádnou sbírku motýlů nemá.
- Kazi:** No a co?
- Šárka:** Tak proč mě tam tedy zval?
- Kazi:** Protože seš blbá.
- Děvčata vysvětlují Šárce, jak je blbá, když neví, proč ji kníže pozval na sbírku motýlů, aniž by nějakou měl. Vlasta se rozčiluje, proč nepozval ji.*
- Vlasta:** Kdyby pozval na motýly mě ...
- holky:** Tebe, jo?
- Častava:** No jéje.
- Vlasta:** No jasně, že mě.
- Častava:** A nebo mě ...
- Vlasta:** Tak mohlo bejt všechno v pořádku. Ale mě ne, křupan jeden, mě ne. Ale já vím, co uděláme. Napíšeme mužům dopis, když neodpoví, vyrazíme.
- holky:** Jo.
- Vlasta:** Holky, pro začátek jsem vám přinesla nějaké zbraně. Rozeberte si to, a ty Častavo piš!
- Častava:** Holky, nemáte někdo péro? Tak to musím zase klacíkem.
- Vlasta:** Muži, vy plémě hadí ...
- Šárka:** Muži s měkkým.
- Vlasta:** Muži, vy plémě hadí, protože nás jenom utiskujete a nic jste nám nedali, jen trápení a trvalá těhotenství ...

- Častava:** Jakto, že nám nic nedali? Vždyť postavili sruby, ne?
- Vlata:** No a?
- Šárka:** Vykopali studně a přivedli vodu.
- Kazi:** No a mýjí naše lesy.
- Šárka:** Chrání naše hranice.
- Častava:** A na cestách je bezpečnost a nosí nám dárky.
- Vlasta:** */poklepe Častavě na břicho/* No, hlavně tobě, vid'? Tak piš znovu: Muži, vy plémě hadí ...
- Častava:** Muži s tvrdým.
- Vlasta:** protože kromě domů, polí, studní, obchodů, jídla, bezpečnosti na cestách, mýcení lesů ...
- Častava:** Po-po-pomalejc, já píšu těsnopisem.
- Vlasta:** ... látek, medoviny, mléka, výrobků ze dřeva a železa, jantaru, soli, strdí, obětiště, přehrad a zkrocení koňů jste nám nedali VŮBEC NIC, vyhlášíme vám válku. Podepsaná Vlasta, velitelka EMANA.
- Šárka:** Jakýho EMANA?
- Vlasta:** Tak to napiš celý. Velitelka emancipační armády. Hotovo, zalepit, poslat expres – nevyplaceně.
- Častava:** Pošta!!!
- Vlasta:** Děvčata, zbraně si odnesete domů, pečlivě uschovejte, až přijde náš čas, pošlu vám povolávací rozkaz. Pozor! Pochodem vchod!

*Všechny odejdou.
U Kazi doma:*

- Kazi:** Koukám, že zase frčí měděný kruhy do nosu.
- Bivoj:** Tohle je houby život, jednou tě bolí hlava, po druhý jsi unavená a kluci si myslí, jak si s tebou užívám.
- Kazi:** Mlč a drhni! Nebo na tebe skočím a uvidíš ten mazec.
- Bivoj:** Ty už mě nemáš ráda?
- Kazi:** Ale mám, kdybych tě neměla ráda, tak od tebe dávno uteču. Když nemáme rovnoprávnost venku, tak ji budu mít alespoň já doma.
- Bivoj:** A co moje rovnoprávnost? Kazuško, miláčku, pojď se pomazlit.
- Kazi:** Až já budu chtít. A to budeš muset bejt sakra hodnej chlapeček.
- Bivoj:** Já budu, budu, chytím ti kance.
- Kazi:** */polohlasně/* Ježíš, už zase?

Vběhne Častava/Vojen

- Častava:** Paní, paní nesu vám psaní.

Častava sundá paruku, nahrbí se a jde k Bivojovi.

Vojen: Pane nesu vám dopis.

Vojen/Častava odchází.

Kazi: Táto!

Bivoj: Mámo!

oba: */běží k sobě a obejmou se/* Vojna!

Kazi: Vlasta mě volá, táhneme na tu mužskou chásku.

Bivoj: Přemysl mě volá, táhneme na tu ženskou chásku. Tak hezky jsme si tu žili, musím balit.

Kazi: Já taky.

Bivoj: Vezmi si mámo s sebou tuhle teplou kožešinu, ať ti nenastydnou vaječníky. V zákopech je zima.

Kazi: Přibal si táto teplé spodní prádlo.

Bivoj: Táhneme na ty mizerný vzpurný ženský.

Kazi: Dej na sebe pozor, táto, ať se ti nic nestanu, budu o tebe trnout strachy.

Bivoj: Já taky, mámo, já taky. A nechod' moc dopředu, ať tě neseknou do obličejce, byla by škoda toho tvýho ksichtu.

Kazi: Mně nemají co useknout, ale tobě... no to by byla hrůza! Najdi si něco ve štábu nebo u sanity.

Bivoj: Já bych radši u kuchyně.

Kazi: Táto!

Bivoj: Mámo!

odcházejí

Kazi: Táto!

Bivoj: Mámo!

opět odcházejí, Bivoj se vrací

Bivoj: Mámo, já bych ... *(odejde)*

*Na scéně je Přéma, Lumír, Bivoj, Vojen; přichází Okov Rakev
Okov nese obraz kulaté rakve*

Přemysl: No, tohle už je lepší, ano. Nebožtík se v tom pěkně natáhne, ale ten tvar, ten musíš ještě dodělat, protože takhle se ti to skutálí z každé meze. Musíš to trochu zhranatit, viš, Okove? Běž, předělej to ještě.

Okov odchází.

Přemysl: Tak, chlapeci, brušme, brušme!

Lumír: Á, oslové vždy vespolek se drbou. Mladá hlavička tuze se nechmelí. Tak kampak se to chystáte, chlapeci, kampak?

Přemysl: Za děvčaty, Lumíre, za děvčaty.

Lumír: FUJ!

Přemysl: Ovšem tentokrát v nemilé záležitosti. Vojna, vojna. Apropó, kde máš zbraň?

Lumír: Na co zbraň? Má píseň je má zbraň.

Přemysl: Budeš bojovat, jako všichni ostatní. Ty nešťastné děvuchy nám totiž vypověděly válku. Dábelská pýcha se jich zmocnila, ale my je zaženeme zpátky do kuchyně.

Lumír: Nonono. Snad nebude tak zle. Kde ďábel nemůže – apoň zasmrdí.

Bivoj: Nebude? Už je. Naděláme z nich fašírku.

Ctírad: Tak moment, moment, kamaráde, z mý Šárky tady nikdo fašírku dělat nebude. Z tvý Kazi uděláme fašírku.

Bivoj: Ale jo! Je stejná jako všechny ostatní. Z MÝ Kazi nikdo fašírku dělat nebude.

Ctírad: Taková nespravedlnost, kníže. Z mý Šárky fašírku jo, a z tvý Kazi fašírku ne? Já tě Bivoji!

Přemysl: Z obou, chlapci, z obou. Taková už je vojna.

Lumír: Zadržte, barbaři. Slabší děvčata byste rubali, že vám není stydno. Zkusili jste to po dobrém?

Přemysl: Nic platno, Lumíre.

Lumír: Na ta něžná stvoření musíte veršem, že, písni, že, květinou, že a taky vlídným slovem.

Bivoj: Že?

Lumír: Velmi správně, kancovode.

Bivoj: Je vidět, božský, že jsi ženy nepoznal, jinou by jsi zpíval.

Lumír: Dívčí srdéčka pak zjihnou a poddají se v pokoře. By vedl osla do Paříže, komoň z něho nikdy nebude.
Vladyko Bivoji. Kancovy kly nejsou slonová kost. Ty vládneš ženě, jak všichni víme, ocelovou pěstí a spravedlivou kázní. Já poezií.
Odhodte zbraně.

Přemysl: Sebereš to! A ty mi tady nerozkládej armádu. Pacifisto!

Lumír: V loutnu udeřím, zlaté struny rozezvučím a hlas jako čirý pramen vytryskne a bude po vojně. Která kráva mnoho oře, málo mléka dává. A teď mi řekněte, kde jsou ty hrdličky, ty prdelky vopálený.

Ctírad: Tam, Lumíre, tam v ležení za řekou při Děvíně.

Přemysl: Dobře ti radím, vezmi sobě sekeru, bude se ti hodit.

Lumír: Ne ne ne ne. Zlo plodí vždycky zlo. A ruka umělcova neposkvrní se zbraní jakoukoli. Jinde kdákat, doma snášet vejce a pod zlatým nebem tráví lidé lidi jedem.
A jedem.

Lumír odchází.

Ctírad: Pohled'te, děvčata mu vycházejí v ústrety.

Bivoj: Potkají se na mostě.

- Přemysl:** Ani jedna nepozvedá zbraň.
- všichni:** Už se vrací, nese dobré zprávy ... Lumír! Hurá!
- Lumír:** Dejte sem tu sekeru. Podívejte, co ty čůzy se mnou udělaly. Totálně mi rozladili loutnu. Beran v mechu sedí, může jich být dvacet, ale v přílbě hledí a je i tři a půl zrána.
- Ctírad:** Ubohý Lumír, ten musel dostat takovou pecku do hlavy, nebo je to tak moudrý, že na to nestačím.
- Lumír:** Stačíš, nestačíš. Mále je z vlka hostiny, když sršen sosnu klátí. Hej paní z Frýdlantu hyja hyja hou. Lodí bílou. */začne si zpívat./* Na břehu Niagáry stojí tulák starý, Bratříčku nevzlykej, cizinci, cizinci. Krásný je vzduch, krásnější je moře, krásný je vzduch, krásnější je moře, co je nejkrásnější, co je nejkrásnější – usměvavé tváře.
- Přemysl:** Válka je strašná věc, přátelé, mám strach, co teď bude s naší slovanskou popmusikou. Pojd'te na štáb, tam se poradíme.
- Ctírad:** Bacha Lumčo, šlajsna.
- Lumír:** Jo, díky, kormidluju.
- Bivoj:** Cestou chytím nějakýho kance a uděláme si kanco-knedlo-zelo.
- Přemysl:** Počkat, zpátky!
- Lumír:** Ještě kotvu.
- Přemysl:** Teď mě tak napadá chlapci, my přece ta děvčata tady nemůžeme nechat jen tak o samotě. Co kdyby tady něco vyvedly. Místo kanco-knedlo-zelo tady vy dva zůstanete jako ...
- Lumír:** Jako co?
- Přemysl:** Jako rozvědka. – To je takový nový slovo, to mě teď napadlo – rozvědka.
- Lumír:** No to mi spad šutr ze srdce, já už myslel, že je to nějaká ženská.
- Přemysl:** To je jedno, jakýho je to rodu, hlavně, že to je nový slovo. Aspoň se nám Germáni nebudou pošklebovat, že máme malou slovní zásobu. Scheize.
- Lumír:** Scheize.
- Bivoj:** Scheize.
- Přemysl odejde.*
- Bivoj:** Lumíre, můžu k tobě do loďky?
- Lumír:** Pojd', ale Ervín nějak divně čenichá.
- Bivoj:** Lumíre, víš, co mě napadlo?
- Lumír:** No, povídej.
- Bivoj:** Stejně žádná válka nebude. Já tam mám Kazi, Ctírad tam má Šárku, Horymír .. ne ne. Přemysl, ten s Vlastou pás krávy, ten ji taky nic neudělá, stejně se to nakonec zvrhne do sexu jako vždycky.
- Lumír:** V tomhle já nejedu.
- Bivoj:** Už to mám, božský, víš jak je panna Vlasta pověřivá, jak pořád něco věští, tak my jí uděláme, my jí uděláme, my jí uděláme .. zjevení kněžny Libuše, a při té příležitosti ...

Lumír: Bysme ji mohli ...

Bivoj: Nééé. Při té příležitosti jí tu válku vymluvit, to je skvělej nápad, vid' božský. Tak do toho, já ti budu krejt záda. Čau rozdvědko.

Lumír: Vidíte to, vyčůranej jak mraky, čahoun jeden.

Holky se radují, jak vyřídili Lumíra.

Vlasta: A já jsem mu nasadila dvojitého Nelsona a válečky.

Kazi: A já jsem ho kopla a víte kam? Jako Bivoje doma.

Šárka: Ale Kazi, to není fér, tohle.

Kazi: No co, stejně je mu to k ničemu.

Častava: Jo teď.

Vlasta: No tak děvčata, brušte, brušte, brušte. Po obědě se do nich pustíme a do večera je po válce.

Častava se směje.

Vchází Lumír v prostěradle.

Lumír: Volala jste mě děvčata? Přišel jsem, abych vás varovala.

Vlasta: A kdo jsi duchu. Dobrý či zlý?

Lumír: Dobrý, jistěže dobrý. Jsem duch kněžny Libuše. Dej jí Perun věčnou slávu.

holky: Líbo?

Kazi: Kněžno, řekni nám, vyhrájeme?

Lumír: Vyhrájete, jistěže vyhrájete, ale musíte mě ve všem poslechnout.

Šárka: Co máme dělat, kněžno?

Lumír: No, tak jako všichni správní branci a odvedenci, i vy se musíte podrobit podrobné lékařské prohlídce. Tak šup šup svlíkat, dolů s tou konfekcí.

Častava se začne svlékat.

Vlasta: No moment moment, to se mi nějak nezdá, si ty vůbec duch kněžny Libuše? /Zvedne mu suknicí./ Jééé!

Lumír: To jsem to pokakal, vidíte?

Vlasta: No, holky, viděly jste to? Čuňák jeden. Co to děláš?

Častava: Co? Líba to chtěla, ne?

Vlasta: Prosím tě, voblíkni se a zalitni do křoví.

Častava: Css, závidíš figuru.

Vlasta: Vidíte, jak jsou mužský úskočný a zvrhlí. My je musíme chytit na jejich vlastní podlost a vilnost. Já mám nápad ... Kazi, vymysli něco.

Kazi: No já bych věděla. Šárka je z nás ze všech nejkrásnější, tak ji přivážeme k dubu v posvátném háji, na krk jí dáme lesní roh, pojedje tudy paní Ctírad se svojí družinou, začne tokat, Šárka zatroubí, my se vyhrneme a zajmeme je a budeme je mučit, mučit, mučit.

Šárka: Tak s tím nepočítejte, to by se vám líbilo, mučit mého miláčka. Už mě ta dívčí válka nebaví a stýská se mi po Ctíradovi. Už se těším, až se mnou mrští na lože.

Vlasta: Ty huso, a co myslíš, že měla Kazi na mysli?

Kazi: Jo?

Vlasta: Právě tohle, ale k tomu, aby nám muži byli po vůli, musíme je nejdříve pokořit /Slovo „pokořit“ je vyřčeno společně./

Šárka: Jo?

Častava: Muži na pravém břehu povalili dojnici, rozrojili rojnici a stavěj tam pontonový pravý kosti ... no něco tam stavěj. Je zle.

holky: Jdeme na ně!! Do zbraně!!

OPONA!

Ctírad před oponou.

Ctírad: Přátelé, tam zuří strašná řež. Jen tak tak jsem unikl. A vážky vítězství se přiklánějí tu na tu či na onu stranu. Slyšíte?

Častava: /*Vykoukne zpoza opony.*/ Holky, pomoc, pojd'te nám pomoci, prohráváme, no tak, nesed'te tu jak na svazu žen, dělejte něco.

Ctírad: Žádný chození na pomoc, děvčata, jen pěkně zůstaňte sedět. Zakazuju vám to jménem svým i jménem ředitelství školy. Říkal jsem vám, že tam zuří boj. A jestliže muži vyhrají, bude se loupit, drancovat.

Častava: Holky, už jsme proh-proh-prohrály a víte, že to vůbec není špatný?

Ctírad: Promiňte, musím jít mužům na pomoc.

Scéna: Les a strom a u něj je přivázaná Šárka.

Šárka: /*Úpí, volá o pomoc.*/ Pomozte chudince přivázaný.

Vejde Vojen.

Vojen: Sem, Vladyko Ctírade, tady někdo úpí.

Ctírad: /*Vejde.*/ Nepoznám ten zpěv, nemám dobrou hudební sluch.

Vojen: /*Ukazuje na Šárku.*/ Tady.

Ctírad: Tady, máš pravdu. Myslel jsem, že tu někdo zajel ježka a ona je to Šárka.

Vojen: /*Sáhá Šárce na vlasy.*/ Nepíchá.

Ctírad: Jak to můžeš vědět?

Vojen: Šáhnul jsem si.

Ctírad: Šárko, pojd'.

Šárka: Ctirade.

Ctirad: Kdo tě to přivázal? Rozvážu tě a půjdeme spolu běhat do březového háje.

Vojen: Nenenenenerozvazuje Šárku, jsme blízko Děvína. Nechce se mi to líbit. Hele, pojd'. Užijeme si a potom utečeme.

Ctirad: Mlč, padouchu. Nebo vrazím svůj meč v tvou zrádnou hrud'. Bezbranné děvče by jsi zneužil?

Vojen: No.

Ctirad: Jdi od ní, hřešíš na to, že jsi podobný Bartoškovi, vid'? Pojd' Šárko neboj se, kolega Vojen padl v pěti letech obkročmo na oj. Rozvážu tě a zneužiju si tě sám.

Šárka: Díky, Ctirade, díky. A za odměnu */sundává si z krku roh/* za odměnu si můžeš zatroubit.

Ctirad: Za co?

Vojen: Za odměnu.

Ctirad: Věřu, tak sladkou odměnu jsem nečekal. Proč se cpu od rána celerem?

Šárka: Nekecej a trub!

Ctirad zatroubí!

Vojen: Tak to bylo dobrý, ale teď to zkus hubou.

Ctirad zatroubí znovu.

Vyhrnou se ženské, Šárka se vrhá na Ctirada.

Ctirad: Šárko, ty's mě zradila.

Šárka: Nezradila, miláčku můj. Sama si tě teď umučánkuju.

Ctirad: No jo, ale já jsem vosvobozenej z tělocviku.

Šárka: Neboj se, uvidíš, jak se ti to bude líbit. */Táhne ho pryč./*

Ze zákulisí jsou slyšet steny.

Vojen: A .. a..a..a já chci taky mučit. Jako válečný zajatec mám svý práva a povinnosti, a já jdu do mučírny. */odchází/*

Kazi: Já v tom Šárku nenechám, jdu jí Helfnout.

Odejde a je slyšet sténání

Vlasta: No holky, holky, zpátky! No to snad není pravda, no vidíte to. Eště není poválce. No hol.. no to je dobrý. Tak voni mě tady nechaj samotnou. Já dělám všechno pro jejich dobro a teď tady jsem sama. Jak kůl v plotě. No holky! No, každá má svýho chlapa a já nic. Já chci taky mužskýho! A já vím, co udělám. Já totiž nejsem tak blbá jak vypadám, víte, paní? Jo, a panna náhodou už taky nejsem. Já se tady přivážu a první chlap, kterej bude okolo, je můj.

Volá o pomoc a přichází Lumír.

Lumír: Jé, panno Vlasto, kdo tě tady přivázal? Inu, kolik dveří otvíráš, tolik nohou dupe. Jak se jmelí zelená, kombajn valí doubravou.

Vlasta: Co to? Co to blábolíš, božský Lumíre? Odvaž mě, odvaž.

Lumír: No, já tě odvážu a ty mě pak zase kopneš – víš kam. Eště, že jsem měl v kapse ladičku. Kopanec se po ní svezl. A teď zas nemůžu naladit. Čert ví, co je lepší.

Vlasta: Lumírku, ani nevíš, jak jsem ráda, že se ti nic nestalo. To byl jen takový žertík, víš. Tak už mě rozvaž, budeš si se mnou moct dělat, co budeš chtít.

Lumír: No, já nevím, no, víš, nadarmo se neříká: Kolik v poli čmeláků, tolik v těle boláků.

Vlasta: */Nervózně/* Pitomče, tak už mě rozvaž!

Lumír: Co mi nadáváš, ty krávo. Už vím, jak by to dopadlo, kdybych tě rozvázal.

Vlasta: Tak odvážeš mě?

Přemysl: */Ze zákulisi/* Rozvaž ji, rozvaž Lumíre, rozvaž. Rozvaž ji a bude po válce, rozvaž ji a bude pokoj, prosím tě, rozvaž ji!

Lumír: No, takhle lehce se dá vybojovat mír? Tak pojď, tak špagát pryč!

Vlasta mu skočí na záda.

Vlasta: Tak a jsem tvoje navždycky.

Lumír: Pusť mě pusť mě, já tě nechci. FUJ!!

Vlasta: Jakto nechci? Ty mě musíš chtít, já jsem tvoje válečná kořist.

Lumír: Já jsem umělec, já patřím všem, všem ženám a všem mužům a taky mě čeká velké turné do Galie a do Franské říše. A taky mě velmi často, ale velmi často zvou do Las Vegas do hotelu Frontiere.

Vlasta: To vůbec nevádí, budu ti dělat manažerku. Kolik ti platí?

Lumír: No tak, za koncert mě dávají 10 kg medu a 5 metrů šukna na sa- sukna na šálu.

Vlasta: Promiň, ale to je hrozně málo. Jsi přece božský Lumír.

Lumír: No tak, potom mě ještě dávají diety a platěj dopravu oslem kačku 44 za kilák.

Vlasta: Zařídím ti dvjnásobek, dopravu koněm, pro mě velblouda a vememe se cestou v Cáchách.

Lumír: No */dumá/*

Vlasta: Platí?

Lumír: No tak dobře, ale budeme spolu žít jenom jako bratr a sestra. Jako Češi a Slováci.

Odejdou a vejde Přemysl.

Přemysl: No vidíte, přátelé, a je po dívčí válce. to bylo křiku */všichni vcházejí/*, bylo ryku */vejde Okov/* No Okove, to je nádhera! Tohle se ti povedlo, chlapče, v tom se mi bude ležet, přátelé! Škoda, že je po válce. Mohli jsme si to krásně vyzkoušet. A jak se ta bedna bude jmenovat?

Bivoj: Nazvěme ji po našem vynálezci: rakev.

Přemysl: Rakev, Okove? Souhlasíš, aby se ta bedna jmenovala po tobě?

Ctírad: Teda řeknu ti, Rakvi, tohle až uvidí v Egyptě, tvůj bratranec Sarkofág ten pukne závistí.

Přemysl: Tak, chlapi, válku jsme vyhráli, tak co budeme dělat?

Vlasta: No moment moment, co, co? Jaký vyhráli?

Přemysl: Co zase?

Vlasta: Nic jste nevyhráli, holky ke mně. A ty vypadni */nakopne Ctirada/*

Ctirad: Viděli jste to? Kopla velikého Ringo.

Vlasta: Přejdeme do ilegality, budeme vám nevěrné.

Přemysl: No to je novina.

Vlasta: Vidím soudní síně a v nich tisíce, co tisíce, miliony mužů na celém světě a všichni odcházejí od rozvodu v trenýrkách. Vidím ženy s válečky na nudle, čekající na své mužíčky, vidím ženy hrající fotbal, běžící maraton a létající do vesmíru. Vidím ženy, které dokáží změnit pohlaví.

Vojen: Ukaž!

Vlasta: Vidím ženy řídící hospodářství rodin, závodů, měst a států, vidím ženy, které pijí a kouří.

Lumír: Havana.

Vlasta: Vidím ženy, které jsou oplodňovány bez mužů.

Všichni oponují: Nejde to, to je blbost. ...

Lumír: A de to! A de to! A de to!

Vlasta: Ne ne děvčata, nic jsme neprohrály.

Přemysl: Dobře, tak je to teda nerozhodně, no.

Vlasta: Nerozhodně jo, ale pro nás! Perun! */Odejde/*

Kazi: Perun! */Odejde/*

Šárka: Perun! */Pošimrá Přemysla po vousech a odejde/*

Lumír: Perun! */Pošimrá Přemysla po vousech/*

Přemysl: Ty čerte!

Lumír odchází.

Přemysl: Co budeme dělat?

Bivoj: Pojďme na kance.

/muži souhlasí/ To je ale nápad, pojďme na kance

Odejdou a zůstává pouze Přemysl.

Přemysl: A co vy, přátelé? Půjдете taky na kance? Běžte radši domů a tam si všechno vyzkoušejte, co jste tady viděli. Ale ať je to vždycky nerozhodně. Tak Perun s vámi, kluci

Přemysl odchází ze scény.

KONEC